

MANIFEST TDAH FEAADAH

¿POR QUÈ REIVINDICAR #ENCAIXEMIGUALQUETU?

Una persona afectada de TDAH té limitacions per a concentrar-se, per a organitzar-se, per a aturar-se i pensar abans d'actuar. Des de la frivolitat i el desconeixement, els missatges que ha anat rebent al llarg de la seva vida han estat: “no vols”, “ets un gandul”, “em prens el pèl”, “se t'oblida tot” i això, es converteix en una veu interna que et diu “per molt que ho intenti, NO PUC, NO SÓC CAPAÇ”. Així que, quan en el millor dels casos, arriba un diagnòstic de TDAH a l'edat adulta, resulta **ALLIBERADOR** acceptar que tot aquest patiment i tota aquesta angoixa tenia una causa i no era voluntària.

Però més dur és encara sentir que, dia sí i dia també, els nostres drets són qüestionats i menyspreats. És a dir, sentim que no encaixem o NO ENS DEIXEN encaixar en aquesta societat.

Existeix un qüestionament frívol i despiadat del diagnòstic. ES PERMET des dels responsables sanitaris, educatius i socials, des del SILENCI, que es negui l'existència del TDAH. **JA N'HI HA PROU !!!** VOLEM un posicionament REAL i un **RECOLZAMENT VISIBLE** des de les institucions.

Si el diagnòstic es realitza en la Infància o en l'Adolescència, el Tractament Multimodal que necessitem per a una gestió i evolució adequades dependrà, en la major part dels casos, del poder adquisitiu de les nostres famílies per poder cobrir les despeses econòmiques que suposa fer-les a la sanitat privada ja que falten recursos públics per fer aquests tipus d'abordatges i intervencions i això, **JA ÉS DISCRIMINATORI**. Tot i que no és el cas majoritari a Catalunya, a moltes Comunitats Autònomes de l'Estat Espanyol, tornem a **NO ENCAIXAR** a partir del 18 anys degut a que en aquestes Comunitats no tenen en consideració la cronicitat del trastorn. En multitud d'ocasions se'ns dona l'alta i, en el cas de necessitar medicació, S'ELIMINA EL FINANÇAMENT del tractament farmacològic amb l'argumentació de què aquest no està definit per a l'ADULT. NO ÉS CERT, POT CONTINUAR. A més a més, és curiós que si el cost del tractament l'assumeix la pròpia persona llavors SÍ poden continuar amb el tractament. Una vegada més, se'ns torna a **DISCRIMINAR PER UNA QÜESTIÓ ECONÒMICA** així que, **SÍ O SÍ**, demanem continuïtat de la intervenció pública al llarg de la vida.

Si tenim la sort que la persona amb TDAH és diagnosticada a l'edat adulta, que normalment és ja per la presència de limitacions i dificultats greus a nivell laboral, de parella, relacions socials i que, probablement, amb una intervenció a edat primerenca no hauria arribat a aquella situació, TAMPOC SE'NS PERMET ENCAIXAR en la gran majoria de les Comunitats Autònomes pels motius següents:

- Manca de Reconeixement per part de la nostra Sanitat de la persistència i cronicitat del TDAH que continua, en gran part dels casos, en l'edat adulta.

- Manca de professionals públics amb coneixement i consciència del TDAH. NECESSITEM formació per als professionals públics.
- Una limitació en l'accés al finançament públic d'alguns dels medicaments indicats en les Guies de la Pràctica Clínica del Trastorn reconegudes a nivell internacional per a les persones que els necessitin.
- Manca de coneixement social del TDAH que pot arribar a provocar una limitació en l'accés a llocs de treball per no entendre i no acceptar la nostra manera de funcionar i les nostres peculiaritats malgrat que, les diferències cerebrals pròpies del trastorn, porten amb si fortaleces i, en alguns casos, habilitats úniques, que poden ser de gran benefici en el lloc de treball si se les reconeix i utilitza, tal i com es recull en el manifest d'aquest any de ADHD EUROPE

VOLEM QUE SE'NS RECONEGUI

CADA PERSONA ÉS ÚNICA, AMB LES SEVES FORTALESES I LES SEVES DEBILITATS,
NOSALTRES NO SOM DIFERENTS PER TENIR TDAH. LA DIVERSITAT ÉS LA QUE
ENRIQUEIX LA NOSTRA SOCIETAT

VOLEM I TENIM EL DRET A ENCAIXAR!!